

den Del af Kommunen, der omfattes af den i 1771 gældende borgerlige Jurisdiktion. Med den Størrelse, som Københavns Kommune nu har, spiller denne Ret kun en meget ringe Rolle, og København har jo gennem de mange Aar gennemgaaet saa store Forandringer, at det er vanskeligt at fastslaa, hvilken borgerlig Jurisdiktion den afdøde har tilhørt efter Bestemmelserne fra 1771. Man kan næsten sige, at det med de store Forandringer, der er sket, vil være en Umulighed at konstatere det. Og som nævnt af den højtærede Justitsminister, har det da ogsaa givet Anledning til forskellige Rets-sager, der endda er ført lige op til Højesteret.

Der foreligger Eksempler paa, at en saadan Retssag har kostet mere, end hvad Kommunen har arvet. Ved den sidste Rets-sag fik Københavns Kommune ganske vist en betydelig Arv. Det drejede sig om en i 1911 afdød Kvinde, for hvis Vedkommende man, da Gaderne var blevet saa meget ombyggede, ikke var i Stand til at sige, til hvilken Jurisdiktion hun vilde have hørt i 1771. Sagen gik derfor til Højesteret, og Kommunen fik sig tilkendt 63 303 Kr. 46 Ø. Saa vidt det kan ses af Kommunens Regnskaber, er det den største herreløse Arv, der nogen Sinde er tilfaldet den. Finansielt betyder Sagen derfor ikke ret meget, ellers vilde jeg som Borgerrepræsentant have været meget betænkelig ved at ophæve denne Rettighed; men efter Magistratens Beregning drejer det sig, som ogsaa oplyst, kun om 5 000—6 000 Kr. aarlig, og enhver vil kunne forstaa, at det betyder ikke ret meget paa et Budget, der omfatter over 100 Millioner. Jeg synes derfor, at Hensynet til disse Smaabeløb maa vige for Ønskeligheden af at komme ind under ordnede Forhold. Magistraten skriver ogsaa til Justitsministeriet, at den ganske deler det Synspunkt, som Finansministeriet gør gældende, at man maa komme bort fra de Vanskeligheder, den nugældende Ordning bereder.

Som den højtærede Justitsminister oplyste, stammer Københavns Arveret fra 1688. Aabenraa kan gaa meget længere tilbage i Tiden, helt til 1335, og Haderslev slaar endda Rekorden, idet den fik tildelt denne Arveret 1292. Efter hvad der oplyses, har Aabenraa ikke arvet noget i 25 Aar. I 1882 arvede den 1 255 Reichsmark 05 Pfennig, men det ligger jo saa langt tilbage, at det ikke kan faa nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om at ophæve disse Rettigheder. Haderslev har i de 25 Aar arvet 25 Reichsmark; ogsaa der er Sagen altsaa uden finansiell Betydning. Arveretten har kun rent historisk Betydning,

men dette Hensyn synes jeg maa vige for Hensynet til at komme ind i ordnede Forhold. Paa mit Partis Vegne skal jeg derfor anbefale alle Medlemmer af dette høje Ting at stemme for Forslaget, saaledes som det er vedtaget i det andet Ting.

H. P. Hanssen (Nørremølle): Det drejer sig som allerede fremhævet her om nogle gamle Privilegier. Jeg skal ikke gentage, hvad der allerede er sagt, men jeg maa dog berigtige en Ytring af den sidste ærede Taler, der mente, at Haderslev havde det ældste Privilegium, medens Aabenraas først stammede fra 1335. Det er stadfæstet første Gang 1284, men det bestod allerede længe forud for den Tid i den gamle Aabenraa Skraa. Men som sagt, hele Sagen har meget ringe praktisk Betydning, og om end det af historiske Grunde er forstaaeligt, at Byraadene i de 3 Byer alle har udtalt sig for at opretholde disse gamle Privilegier, mener jeg dog, at disse Særrettigheder maa vige. Det er vigtigere at faa indført ensartede Regler for hele Riget. Paa mit Partis Vegne har jeg herved den Ære at anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Strøm: Det foreliggende Lovforslag, der gaar ud paa at ophæve de antikverede Regler, som giver Københavns, Haderslev og Aabenraa Kommuner Ret til herreløs Arv, er eiter min Optattelse for Københavns Kommunes Vedkommende velbegrundet, idet der er praktiske Grunde, der taler for at ophæve denne Ret. For Københavns Kommune har denne Ret til herreløs Arv dog i Aarene 1918—24 foreligget i 15 Tilfælde, men i alle disse Tilfælde, bortset fra et ganske enkelt, har det drejet sig om ganske smaa Beløb, og da denne Københavns Kommune tilkommende Ret i hvert enkelt Tilfælde medfører vidtløftige Undersøgelser, fordi det er udviklede Regler, der ligger til Grund, og da disse Regler ikke er saa gamle, at de har betydelig historisk Interesse, synes jeg, der foreligger virkelig saglige Grunde til at ophæve Retten for Københavns Kommunes Vedkommende. Om end Københavns Magistrat i sin Skrivelse vedrørende Lovforslaget ikke er helt tilfreds med dette, saa maa man dog, saa vidt jeg kan skønne af de Udtalelser, der er fremsat af den københavnske Borgerrepræsentations Formand i hans Ordførertale i det andet høje Ting, og af de Udtalelser, der er fremsat af Socialdemokratiets Ordfører her i Salen, som ogsaa er Medlem af Københavns